

QUỸ HỌC BỔNG THẮP SÁNG NIỀM TIN

LIGHT YOUR HOPE SCHOLARSHIP FOUNDATION

Bản tin

CHUNG TAY THẮP SÁNG NIỀM TIN

SỐ ĐẶC BIỆT NĂM 2017

Biên soạn và thực hiện bởi Quỹ học bổng Thắp Sáng Niềm Tin

Ban Biên tập:

Biên tập: Lê Kim Dung – Cựu sinh viên ĐH Luật Hà Nội

Thiết kế: Lương Thị Vẽ – Graphic Designer

Chịu trách nhiệm kiểm soát nội dung: Nguyễn Thị Thúy Vân – Phó Giám đốc thường trực Quỹ

Lời giới thiệu

Bản tin điện tử CHUNG TAY THẮP SÁNG NIỀM TIN cập nhật thông tin hoạt động của Quỹ học bổng Thắp Sáng Niềm Tin và cộng đồng sinh viên Quỹ trên khắp mọi miền Tổ quốc.

Bản tin mang sứ mệnh kết nối độc giả với Quỹ học bổng, là không gian đối thoại, chia sẻ, giao lưu giữa những trái tim nhân ái và các em sinh viên, giữa các thế hệ sinh viên của Quỹ. Bản tin ra mắt số đầu tiên từ tháng 10/2012, được phát hành hàng quý.

Ban biên tập xin trân trọng cảm ơn quý độc giả! Mong nhận được ý kiến phản hồi của Quý vị về địa chỉ email: tsnt.bbt@gmail.com

Thông tin chi tiết về Quỹ học bổng, xin Quý vị độc giả vui lòng truy cập địa chỉ: <http://thapsangniemtin.vn>

BBT

Mục lục

<i>Thư chúc tết</i>	3
A – TIN NHANH HOẠT ĐỘNG QUỸ	4
B – BÀN TRÒN THẮP SÁNG NIỀM TIN	14
> “Gia đình là thứ tồn tại duy nhất, những thứ khác có hay không không quan trọng!”	14
C – TÂM SỰ - GIAO LƯU – GIẢI TRÍ	16
> <i>Kì thi cuối</i>	16
> <i>Những nỗ lực không mệt mỏi của sinh viên cộng đồng Thắp Sáng Niềm Tin Huế</i>	17
> <i>Người đàn bà và đôi hoa tai</i>	20
> <i>Thư viết cho mình</i>	22
> <i>Mẹ ơi, tết này ta ăn gì?</i>	26

Thư Chúc Tết

Thưa Quý vị!

Nhân dịp năm mới 2018, thay mặt Ban Điều hành Quỹ học bổng Thắp Sáng Niềm Tin, tôi xin gửi tới Quý vị những lời chúc tốt đẹp nhất. Chúc Quý vị một năm mới mạnh khỏe, bình an, hạnh phúc!

Năm 2017 là một năm đặc biệt, đánh dấu chặng đường 10 năm hình thành và phát triển của Quỹ học bổng Thắp Sáng Niềm Tin. Quỹ đã nỗ lực vượt qua nhiều khó khăn, thử thách để đạt được những thành quả khích lệ: Chuỗi sự kiện, hoạt động kỷ niệm 10 năm thành lập Quỹ đã được Ban Điều hành và các cộng đồng sinh viên trên cả nước tổ chức thành công; Thế hệ sinh viên thứ 7 tốt nghiệp với những tấm bằng khá giỏi, xuất sắc; Gia đình Thắp Sáng Niềm Tin chào đón 80 tân sinh viên, nâng tổng số sinh viên được tài trợ lên hơn 1000 em; Quỹ được đón nhận bằng khen của Bộ Công thương vì những đóng góp thiết thực, ý nghĩa cho cộng đồng...

Góp phần không nhỏ vào thành công của Quỹ là sự quan tâm, hỗ trợ về vật chất và tinh thần của Quý vị - những trái tim nhân ái luôn nhiệt tình giúp đỡ, đồng hành, cùng chấp cánh mơ ước cho các em sinh viên nghèo hiếu học. Trong suốt 10 năm qua, tấm lòng và sự sẻ chia của Quý vị đã giúp Quỹ học bổng Thắp Sáng Niềm Tin hoàn thành tốt sứ mệnh, trách nhiệm của mình. Thay mặt Ban Điều hành Quỹ và các em sinh viên, tôi xin gửi lời cảm ơn chân thành, sâu sắc đến Quý vị! Chúng tôi hy vọng trong những chặng đường tới, sẽ tiếp tục nhận được sự ủng hộ, chung tay góp sức của Quý vị để hành trình Thắp Sáng Niềm Tin vững bước trên con đường trao gửi yêu thương, chia sẻ khó khăn, thắp sáng hy vọng cho những mảnh đời khó khăn trên khắp mọi miền Tổ quốc.

Trong không khí tươi vui đón mừng xuân mới, một lần nữa kính chúc Quý vị dồi dào sức khỏe, hạnh phúc và thành đạt!

TM. BAN ĐIỀU HÀNH QUỸ
GIÁM ĐỐC

NGÔ NGỌC QUANG

A - Tin nhanh hoạt động quỹ

Năm 2017 đánh dấu 10 năm xây dựng và trưởng thành của Quỹ học bổng Thắp Sáng Niềm Tin. Trong bối cảnh kinh tế xã hội còn nhiều khó khăn, biến động, HĐQL, BĐH Quỹ đã nỗ lực duy trì sự phát triển ổn định, lâu dài cho Quỹ; đảm bảo các hoạt động Quỹ diễn ra hiệu quả, thiết thực; đồng thời điều chỉnh và hoàn thiện để thích nghi với hoàn cảnh, điều kiện hiện tại nhằm tiếp tục góp phần vào sự nghiệp chăm lo, giáo dục thế hệ trẻ. Năm 2017 đã diễn ra nhiều sự kiện quan trọng, có ảnh hưởng tích cực đến định hướng phát triển của Quỹ. Hãy cùng chúng tôi điểm lại!

1. THÀNH CÔNG ĐẦY ẤN TƯỢNG CỦA CHƯƠNG TRÌNH HÒA NHẠC “GIAI ĐIỆU THẮP SÁNG NIỀM TIN”

Tối ngày 17/5/2017, tại Nhà hát lớn Hà Nội, Quỹ học bổng Thắp Sáng Niềm Tin đã hợp tác với Nhạc trưởng Lê Phi Phi và Dàn nhạc giao hưởng Việt Nam (VNSO) tổ chức buổi hòa nhạc “Giai điệu Thắp Sáng Niềm Tin” (Hope Symphony) lần thứ 3 với những ca khúc Việt Nam đi cùng năm tháng và các bản nhạc quốc tế bất hủ. Chương trình có sự tham gia của Diva Thanh Lam, Divo Tùng Dương và nhạc sĩ Trần Mạnh Hùng.

Chương trình Hòa nhạc năm nay là sự kiện chào mừng sinh nhật lần thứ 10 của Quỹ học bổng Thắp Sáng Niềm Tin; là món quà tri ân gửi đến những tấm lòng hảo tâm, trái tim nhân ái đã ủng hộ, đồng hành cùng Quỹ trong suốt thời gian qua; đồng thời kêu gọi Cộng đồng tiếp tục chung tay góp sức giúp đỡ các em học sinh, sinh viên nghèo hiếu học trên khắp cả nước có cơ hội đến trường, đến với giảng đường đại học.

2. ĐÓN NHẬN BẰNG KHEN CỦA BỘ CÔNG THƯƠNG

Ngày 17/5 trong chương trình Hòa nhạc “Giai điệu thắp sáng niềm tin”, đại diện Bộ Công thương - Ông Nguyễn Như Chinh, Vụ trưởng Vụ Thi đua Khen thưởng đã trao bằng khen của Bộ cho Quý. Đây là nguồn động viên, khích lệ lớn lao tiếp sức cho toàn thể các thành viên Quý trên hành trình thắp sáng niềm tin cho thế hệ tương lai của đất nước.

3. “ĐI ĐỂ TRỞ VỀ” – CUỘC HỘI NGỘ ĐẦU TIÊN CỦA 7 THẾ HỆ CỰU SINH VIÊN QUỸ

Nằm trong chuỗi hoạt động hướng tới kỷ niệm 10 năm thành lập Quỹ học bổng Thắp Sáng Niềm Tin (21/5/2007 - 21/5/2017), Cựu sinh viên Quỹ đã tổ chức thành công chương trình Gặp mặt Giao lưu “ĐI ĐỂ TRỞ VỀ” vào ngày 6 – 7/5/2017 tại The Nature resort, TP Đà Nẵng với sự tham gia của các nhà tài trợ, các thế hệ Lãnh đạo Quỹ từ ngày đầu thành lập và đặc biệt là 120 cựu sinh viên đại diện cho gần 500 cựu sinh viên đang sống & làm việc ở khắp các vùng miền trên cả nước.

Khoảng thời gian dành cho chương trình tuy không nhiều nhưng đã có rất nhiều hoạt động ý nghĩa để lại dấu ấn và những kỷ niệm khó phai. Chương trình cũng là dịp hội ngộ hiếm hoi, quý giá của 7 thế hệ cựu sinh viên Quỹ, tạo tiền đề cho sự ra đời, phát triển của Hội cựu sinh viên TSNT.

4. CHÚC MỪNG SINH VIÊN TỐT NGHIỆP 2017

Nhằm mục đích gắn kết và đẩy mạnh hoạt động của Hội cựu sinh viên trên cả nước, Ban Điều hành Quý đã tổ chức chương trình giao lưu chia sẻ, chúc mừng sinh viên tốt nghiệp năm 2017 tại 4 khu vực: miền Bắc, miền Trung, miền Nam và ĐBSCL.

Chương trình là cơ hội để các em được tâm sự, bày tỏ tâm tư nguyện vọng và lắng nghe những kinh nghiệm, bài học quý báu làm hành trang cho bản thân trên hành trình mới; để nhìn lại hành trình của sinh viên thế hệ G7 sau 4-5 năm nhận học bổng Quý. Đã đến lúc các em sẵn cánh trên bầu trời với những ước mơ, hoài bão lớn. Sự ủng hộ, động viên, chia sẻ từ các anh chị đi trước, từ Ban Điều hành Quý sẽ giúp các em luôn vững tin, vững vàng trên con đường đã chọn.

5. CHUỖI HOẠT ĐỘNG KỶ NIỆM 10 NĂM THÀNH LẬP QUỸ CỦA SINH VIÊN CÁC CỘNG ĐỒNG TRÊN CẢ NƯỚC

QUỸ HỌC BỔNG THẮP SÁNG NIỀM TIN

LIGHT YOUR HOPE SCHOLARSHIP FOUNDATION

Cuộc thi : **Vũ Điệu** **THẮP SÁNG NIỀM TIN**

Thời gian : Từ ngày 15/3/2017-20/5/2017
Tại Fanpage : www.facebook.com/thapsangniemtin.vn

Hòa trong không khí hào hứng, phấn khởi của sự kiện sinh nhật lần thứ 10 của Quỹ, cộng đồng sinh viên trên cả nước đã có rất nhiều hoạt động hưởng về dấu mốc đặc biệt này: Cuộc thi nhảy “Vũ điệu Thắp Sáng Niềm Tin”; Cuộc thi viết “Thắp Sáng Niềm Tin – 10 năm một chặng đường” với nhiều giải thưởng hấp dẫn; cùng

nhiều hoạt động của các cộng đồng sinh viên TSNT trên cả nước đồng loạt tổ chức vào ngày 21/5 đáng nhớ. Cũng nhân dịp này, các thế hệ sinh viên, cựu sinh viên đã có cơ hội trải lòng mình với Quỹ, cùng ôn lại những kỷ niệm xưa, những giá trị nhân văn mà Quỹ mang lại cho mỗi thành viên trong gia đình Thắp Sáng Niềm Tin.

Cuộc thi viết **THẮP SÁNG NIỀM TIN – 10 NĂM MỘT CHẶNG ĐƯỜNG**

Hướng tới kỷ niệm 10 năm thành lập Quỹ (21/5/2007 – 21/5/2017)

Đối tượng dự thi: Sinh viên và Cựu SV Quỹ
Thời gian nhận bài: từ 10/2 – 31/3/2017
Tổng giải thưởng: **10 triệu đồng**
Thông tin chi tiết xem tại: <http://thapsangniemtin.vn>

6. RA MẮT QUY CHẾ VÀ HOÀN THIỆN CƠ CẤU TỔ CHỨC CỦA HỘI CỤU SINH VIÊN TSNT

Tiếp nối thành công của chương trình Đi để trở về, ngày 24/7/2017 được sự chấp thuận của Ban Điều hành, Quy chế hoạt động và danh sách Ban liên lạc lâm thời Hội cựu sinh viên TSNT đã được thông qua.

Quy chế đưa ra những nguyên tắc tổ chức và nội dung hoạt động cơ bản để hình thành tổ chức Hội. Trên cơ sở đó tạo điều kiện để Ban Liên lạc Hội Cựu sinh viên tại các khu vực chủ động tổ chức các hoạt động của riêng mình và kết nối cựu sinh viên với nhau nhằm chia sẻ mục tiêu, thông tin, sự hỗ trợ để cùng hướng tới các hoạt động ý nghĩa thiết thực vì cộng đồng.

7. TIẾP TỤC ĐA DẠNG HÌNH THỨC SINH HOẠT QUỸ

Nhìn lại những hoạt động của sinh viên cộng đồng 6 khu vực: Hà Nội, Huế, Đà Nẵng, Bà Rịa – Vũng Tàu, TP.HCM và Cần Thơ trong 1 năm qua, chúng ta không thể không nhắc đến những buổi sinh hoạt quý. Bên cạnh các hoạt động gặp gỡ, trao đổi giao lưu ngoài trời, các cộng đồng sinh viên còn chủ động đa dạng về hình thức các buổi sinh hoạt gắn liền với nhu cầu và mục đích rèn luyện kỹ năng như: Hoạt động trao đổi,

chia sẻ qua câu lạc bộ tư vấn sức khỏe; Tổ chức buổi dạ hội để rèn luyện kỹ năng mềm hay chia sẻ kinh nghiệm từ chính những thành viên đã đi du học... Để rồi sau những buổi sinh hoạt đã giúp các thành viên trong đại gia đình Thắp Sáng Niềm Tin có thêm kiến thức, kinh nghiệm quý báu, ấn tượng sâu sắc; tăng cường sức mạnh đoàn kết, tình yêu thương, sự đồng cảm và nỗ lực hơn trong cuộc sống.

8. CHÀO ĐÓN THÀNH VIÊN THỨ 1000

Ngọn đuốc Thắp Sáng Niềm Tin năm 2017 tiếp tục chào đón 80 em tân sinh viên nhận học bổng và nâng tổng số sinh viên Quý hỗ trợ lên đến con số trên 1000 sinh viên với gần 500 sinh viên đã ra trường. Quý tiếp tục phát triển trên 1 chặng đường mới với những thách thức mới.

9. PHÁT CHÁO CHO BỆNH NHÂN UNG THƯ – HOẠT ĐỘNG THIỆN NGUYỆN Ý NGHĨA CỦA CỘNG ĐỒNG HUẾ

Với mục tiêu “Thắp lửa hi vọng - Chia sẻ khó khăn” cho bệnh nhân ung thư, các bạn sinh viên Cộng đồng Thắp Sáng Niềm Tin Huế đã tổ chức chương trình “Phát cháo miễn phí cho bệnh nhân ung thư” vào thứ 4 hàng tuần tại Khoa Ung Bướu – Bệnh viện Đại học Y Dược Huế. Mặc dù có hoàn cảnh khó khăn nhưng các em vẫn luôn cố gắng giúp đỡ những người có hoàn cảnh khó khăn hơn mình. Trong hơn 3 năm qua, với sự ủng hộ của các nhà hảo tâm, đặc biệt là anh Nguyễn Xuân Sơn – Một trong những sáng lập

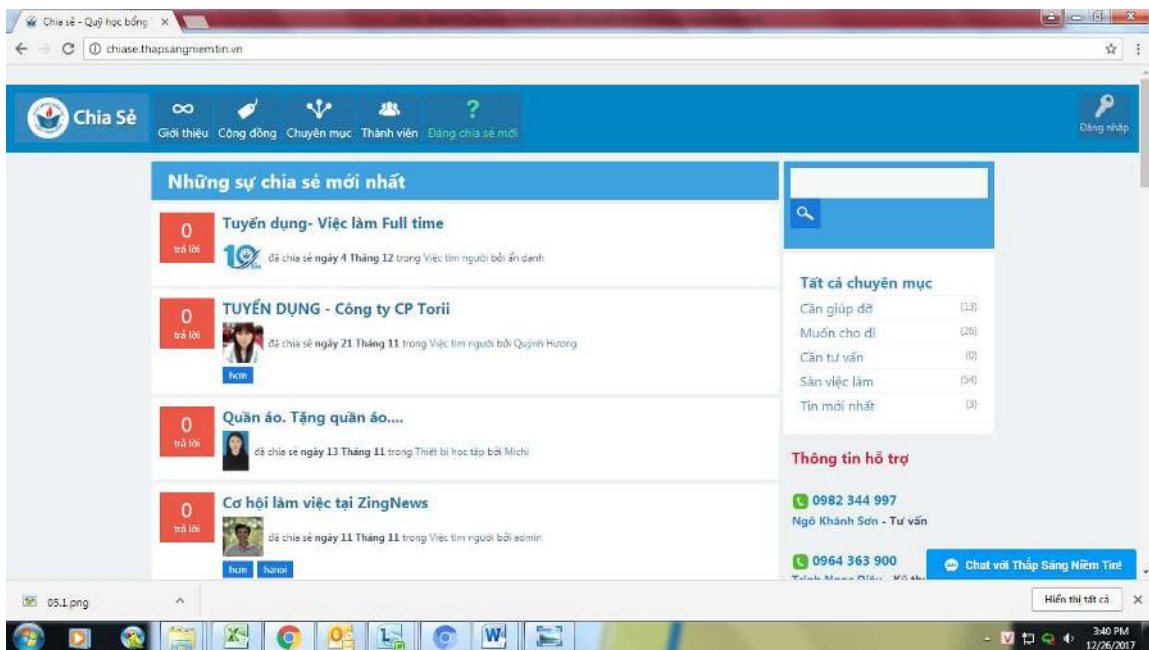
viên của Quỹ cùng sự giúp đỡ của cơ sở nấu cháo dinh dưỡng Cây Thị, và tấm lòng nhiệt huyết của các bạn sinh viên TSNT cộng đồng Huế, nhóm đã ngày càng phát triển và trưởng thành hơn. Mỗi tuần, nhóm phát khoảng 100 suất cháo và 100 phần tráng miệng. Tính đến nay, chương trình đã thu hút được hơn 50 bạn trẻ có tâm hướng thiện tham gia hàng tuần và phát ra gần 10.000 suất cháo tình thương với tổng chi phí gần 250 triệu.

10. WEBSITE “CHIA SẺ” – Ý TƯỞNG VÔ CÙNG THIẾT THỰC ĐỂ GIÚP ĐỠ & TIẾT KIỆM

Với ý tưởng tận dụng những đồ cũ còn giá trị sử dụng, tạo cơ hội cho các bạn sinh viên có được món đồ cần thiết, tiết kiệm chi phí cho cuộc sống; hay chia sẻ thông tin, tư vấn về cuộc sống, công việc, sức khỏe... tháng 5/2016 tại HCM, Ban Điều hành Quỹ đã lên kế hoạch xây dựng website <http://chiase.thapsangniemtin.vn>.

Tháng 5/2017 website chính thức được phổ biến và nhận được sự ủng hộ nhiệt tình của các bạn sinh viên, đặc biệt là các anh chị ở PVcomBank Hồ Chí Minh. Các anh chị đã dành tặng cho các em sinh viên những bộ quần áo đẹp, những đồ dùng gia dụng cần thiết hay chỉ đơn giản là những cuốn sách hay...

BBT

B - Bàn tròn Thắp Sáng Niềm Tin

“GIA ĐÌNH LÀ THỨ TỒN TẠI DUY NHẤT, NHỮNG THỨ KHÁC CÓ HAY KHÔNG KHÔNG QUAN TRỌNG!”

Vào những khoảnh khắc khi năm cũ 2017 sắp qua đi và đón chào năm mới 2018, hãy cùng BBT gặp gỡ và trò chuyện với tân sinh viên Trần Mạnh Cường để cùng lắng nghe những chia sẻ và cảm xúc của thế hệ G11 khi chính thức gia nhập vào đại gia đình Thắp Sáng Niềm Tin.

BBT: Chào em, em có thể giới thiệu qua đôi chút về bản thân mình cho độc giả của Bản tin chung tay TSNT cùng biết?

NV: Chào Quý vị độc giả, các nhà tài trợ. Em xin tự giới thiệu, em là Trần Mạnh Cường – Tân sinh viên Đại học Dược Hà Nội và là 1 trong 80 thành viên của đại gia đình Thắp Sáng Niềm Tin thế hệ G11.

BBT: Cường này, trong năm 2017 niềm vui lớn nhất của em là gì?

NV: Trong năm 2017, niềm vui lớn nhất của em là biết tin đỗ Đại học Dược Hà Nội và được nhận

học bổng Thắp Sáng Niềm Tin. Tuy nhiên cảm xúc sau khi biết 2 tin đó lại không giống nhau lắm.

BBT: Vậy cảm xúc đó là gì? Em có thể chia sẻ rõ hơn cho anh chị và các bạn được biết không?

NV: Dạ. Khi biết tin đỗ đại học em vừa mừng, vừa lo bởi học phí 5 năm học em sẽ phải bươn trải kiếm sống, trong khi bà em đã già, em chỉ biết sẽ tiếp tục đi, nhưng khá mong lung và vô định cho đến ngày nhận được học bổng Thắp Sáng Niềm Tin. Đó là 1 niềm hạnh phúc khó tả khi những nỗ lực trong khoảng thời gian qua của em đã được đền đáp. Em biết có thể mình chưa phải là hoàn cảnh khó khăn nhất, nhưng em hy vọng với sự giúp đỡ của Quỹ em sẽ có thêm cơ hội để hiện thực hóa ước mơ của mình.

BBT: Trong chương trình Lễ trao học bổng của Quỹ được tổ chức tại Hà Nội, mặc dù là tân sinh viên nhưng Cường đã rất nhiệt tình tham gia vào vở kịch Táo quân 2017 - tiết mục được tất cả

> Cường được nhận học bổng TSNT

> Cường tham gia táo quân 2017

các thành viên trong Cộng đồng mong đợi. Vậy cảm xúc của em như thế nào khi được tham gia các hoạt động của Quỹ? Và điều gì ấn tượng với em nhất khi vào vai Ngọc hoàng trong Táo quân 2017?

NV: Khi tham gia vào Quỹ, em thấy có chút bỡ ngỡ nhưng dần em thấy ấm áp và rất vui ạ. Em thấy chúng em có rất nhiều điểm chung khi gắn kết với nhau trong 1 tập thể. Chúng em có những người anh, người chị đi trước luôn sẵn sàng chia sẻ. Và em đã sẵn sàng để hội nhập và hòa nhập rồi ạ.

Ấn tượng nhất của em khi được nhận vai diễn Ngọc Hoàng là trải nghiệm cảm xúc từ lo lắng – hồi hộp đến vỡ òa khi cùng các bạn hoàn thành vở kịch. Tuy có đôi chỗ chưa được mượt lăm nhưng cơ bản chúng em đã nỗ lực hết mình.

BBT: Trong lời kết của Táo quân 2017, Ngọc Hoàng có nói 1 câu

rất ấn tượng: Gia đình là thứ tồn tại duy nhất, những thứ khác có hay không không quan trọng! Theo em, câu nhắn nhủ này có đơn thuần là kịch bản tái chế lại của Người phán xử?

NV: Đây là câu nói rất chính xác chứ ạ. Em tham gia vào Quỹ chưa lâu nhưng em được biết tình cảm và truyền thống Quỹ mình là sự đùm bọc, yêu thương nhau như trong 1 gia đình. Trong gia đình có những thành viên thế này, thế kia nhưng vẫn che chở và bảo vệ nhau thì em nghĩ sóng gió nào cũng sẽ qua đi. Ý của em ở đây che chở không phải sự bao che cho các bạn đi muộn, về sớm, thành tích học tập kém và không nỗ lực. Mà che chở ở đây là sự chia sẻ, giúp đỡ bảo vệ lẫn nhau giữa các thế hệ anh chị cho các em. Chúng em luôn cầu thị và mong nhận được nhiều chia sẻ từ các anh chị ạ.

BBT: Dự định của Cường trong năm 2018 là gì? Em có lời nhắn

nhủ nào gửi đến các quý vị độc giả không?

NV: Năm 2018 em sẽ cố gắng học tập thật tốt, tích cực tham gia các hoạt động Quỹ để duy trì được 100% học bổng và cố gắng cải thiện kỹ năng mềm. Song song với đó, chúng em hy vọng sẽ có nhiều nhóm học tập để nâng cao khả năng tiếng anh, tin học.

Nhân dịp năm mới sắp sang, em xin gửi đến quý nhà tài trợ, các anh chị và gia đình những lời chúc tốt đẹp nhất, mong Quỹ ngày càng phát triển, mong anh chị luôn gặp thành công trong công tác của mình và luôn là người đi đầu giúp đỡ những thế hệ đi sau như chúng em.

BBT: Cảm ơn em về cuộc trò chuyện thú vị. Chúc em năm mới với những dự định mới thành công và mạnh khỏe!

BBT

C - Tâm sự - Giao lưu - Giải trí

1. KÌ THI CUỐI

Kì thi cuối cùng của bốn năm đại học, nhích nhấc từng ngày, thật nhanh mà cũng thật chậm.

Mới đó thôi còn bỡ ngỡ ngàng chào anh chào chị, trên vai chiếc ba lô nhỏ xíu và bên tay chiếc xe đạp cộc kệch: “Dì ơi, ghi sổ giúp con với!”.

Mới đó thôi còn tinh nguyên những trang kỉ niệm đầy ắp tiếng cười.

Mới đó thôi. Bây giờ đã là anh, là chị và sắp sửa rời khỏi giảng đường đại học đi về miền mơ ước của một cô bé con tập tành chơi trò “Cô giáo và học trò ngoan”.

Kỳ thi đang mở ra và cũng dần khép lại, báo hiệu một năm đã qua và năm mới lại đến. Nếu như trên thiên đình xa xôi kia có Nam Tào, Bắc Đẩu, Ngọc Hoàng đại đế và cung điện của Ngọc Hoàng to đẹp, rộn ràng hẳn lên bởi sự hội ngộ của các Táo quân về châu trời báo cáo kho thành tích trong năm qua và hứa hẹn cho thắng lợi trong năm mới; thì ở dưới hạ giới, giữa muôn ngàn con người và sự kiện, ta dành một đôi giờ suy nghĩ về những bản tình ca đẹp lung linh của ngôi nhà Thắp Sáng Niềm Tin đang ngân lên giai điệu rộn ràng, tha thiết trên hành trình đến miền mơ ước và viết tiếp tương lai của mình.

Quý học bổng Thắp Sáng Niềm Tin nay đã tròn 10 tuổi. Hơn 1000 sinh viên, 1000 ước mơ, 1000 niềm tin được nuôi dưỡng, được thắp sáng nay lại dang tay đón chào thêm những cô em, cậu út mới đến từ khắp mọi miền của Tổ quốc Việt Nam. Những con người ấy hòa tan cảm xúc, thắp lên ngọn lửa tình thương, chan chứa tình người trong một không gian chung, một ngôi nhà chung. Một năm đã qua có biết bao điều. Hà Nội, Huế, Đà Nẵng, Vũng Tàu, Cần Thơ, TP Hồ Chí Minh... vượt qua giới hạn về không gian, thời gian, cùng sự hỗ trợ đắc lực của công nghệ

thông tin, các bạn sinh viên, cựu sinh viên gặp gỡ, giao lưu đã làm nên sự thành công của các chương trình như Vũ điệu Thắp Sáng Niềm Tin, Đi để trở về... Tại mỗi cộng đồng, mỗi một kì giao lưu sinh hoạt là một cơ hội để mọi người gặp gỡ, tâm sự, chia sẻ về cuộc sống, về những chuyện bây giờ mới kể hay tập tành phát triển các kĩ năng mềm, để rồi con tim yêu thương cứ lớn dần lên, lớn dần lên. Còn nhiều, nhiều hơn những điều muốn nói, muốn viết về một cộng đồng đặc biệt như thế...

Đất trời trở mình trong cái rét ngày đông, không còn nữa cái nắng chói chang oi ả của mùa hè, cũng đã qua rồi khúc ngân của gió mùa thu nồng nàn, say đắm. Mỗi người, ai ai cũng tất bật nỗ lực để hoàn thành công việc, kế hoạch, dự định của bản thân đã đặt ra trong năm nay. Có những dự định đã làm được nhưng biết bao kế hoạch đang còn dang dở.

Có nhiều anh nhiều chị sắp sửa chuẩn bị hoàn tất các khâu cuối cùng để ôn thi tốt nghiệp, đi kiến tập, thực tập và rời xa giảng đường đại học sau bao năm gắn bó. Và cũng có nhiều thành viên mới của ngôi nhà chung Thắp Sáng Niềm Tin mới gia nhập cộng đồng trong năm nay đang cần sự quân sự của các anh chị năm hai, năm ba lắm lắm. Tạm biệt mùa đông mưa gió thất thường, ương bướng khó bảo để đón chào mùa xuân ấm áp, vui tươi, gần gũi rồi nhưng chính xác vẫn chưa đến. Thời gian mãi tuàn hoàn trôi, không thể chậm lại để đợi ta, cũng không nhanh hơn để ta mãi đuổi theo nó mà quên mất mình đang ở thì hiện tại. Tập lịch nhỏ của năm 2017 đang tiến đến những tờ cuối cùng. Hết năm rồi kìa. Nỗ lực, nỗ lực hơn nữa để chờ đón năm mới nhé mọi người!

Nguyễn Thị Hồng Thu
Đại học Sư phạm Huế

2. NHỮNG NỖ LỰC KHÔNG MỆT MỎI CỦA SINH VIÊN CỘNG ĐỒNG THẤP SÁNG NIỀM TIN HUẾ

“Con à, con chỉ mất khi con còn nắm giữ!” Lời dặn dò đầy thâm thúy của Đức Phật hướng con người chúng ta nhìn thấu được chân lý cuộc sống: hạnh phúc là sẻ chia. Với nghĩa cử tốt đẹp này, tất cả thành viên trong cộng đồng Thắp Sáng Niềm Tin Huế luôn nỗ lực, cùng nhau san sẻ yêu thương và lan tỏa hương sắc thiện nguyện giữa cuộc đời.

Tên gọi **“Nhóm Từ thiện Thắp Sáng Niềm Tin, Phát cháo cho bệnh nhân ung thư Huế”** dần trở nên quen thuộc với người dân Huế nói riêng và cộng đồng cả nước nói chung. Hoạt động chính yếu của nhóm là nấu và phát cháo vào trưa thứ tư hàng tuần cho bệnh nhân ung thư ở Khoa Ung bướu Bệnh viện Đại học Y Dược Huế. Đã gần ba năm trôi qua, những phần cháo và tráng miệng luôn được mang đến đúng hẹn với các cô chú bệnh nhân nơi đây, không quản nắng mưa, đường xá cách trở hay mùa thi cử bận rộn. Thường lệ, vào chiều thứ 3, một nhóm các bạn đi chợ để mua trước nguyên liệu. Sáng thứ 4, mọi người tập trung tại nhà anh Trần Minh Phú, cựu sinh viên Quý, bắt đầu nấu cháo từ lúc 6h đến 10h, xếp cháo vào thùng và mang lên viện bằng xe máy.

Ngoài hoạt động nấu và phát cháo, nhóm còn tổ chức nhiều chương trình, sự kiện bên lề để

giúp đỡ các bệnh nhân có hoàn cảnh khó khăn. Với khẩu hiệu: **“Phát cháo là 1, hiểu bệnh nhân là 10”**, nhóm luôn dành nhiều thời gian thăm hỏi, trò chuyện với bệnh nhân hàng tuần. Từ hiểu và cảm thông với gia cảnh của các cô chú bệnh nhân, các bạn đã cùng viết bài, kêu gọi sự giúp đỡ từ các tấm lòng hảo tâm. Trong năm 2017 này, nhóm đã làm cầu nối, giúp đỡ được rất nhiều bệnh nhân ở Bệnh viện Y Dược và TW Huế. Điển hình là giúp đỡ bé Nguyễn Văn Nhân, bị bệnh thận bẩm sinh và bệnh nhân Trương Thế Anh, ung thư đại tràng và 40 bệnh nhân khác trong khoa ung bướu.

Nổi bật trong chương trình giúp đỡ bệnh nhân là sự kiện **“Điều ước thứ 4”**, tổ chức ngày 17/1/2017 với nội dung là giúp cho 1 di bệnh nhân đang điều trị tại khoa ung bướu được đoàn tụ với 2 đứa con sau hơn 2 tháng chưa về nhà vì căn bệnh đang di căn nặng hơn. Khi biết được hoàn cảnh của di, các bạn tình nguyện viên đã tự nguyện góp tiền kèm với số tiền do nhóm trích ra để thực hiện chương trình này. Mọi người đã liên hệ với 2 đứa con của di ở ngoài quê để đưa 2 em vào Huế. Sau đó, các bạn tình nguyện viên đã đưa 2 em đi mua áo quần chuẩn bị đón tết và dẫn các em đi chơi một vài nơi. Một số khác đi mua ít bánh kẹo, hạt dưa làm quà với mong muốn mang một ít hương xuân đến với gia đình di.

Đáng nhớ nhất là sự kiện xây tặng nhà vệ sinh cho bệnh nhân có hoàn cảnh đặc biệt khó khăn (di Vui). Nhóm đã cố gắng gây quỹ với mong muốn mang lại cho di một niềm vui nho nhỏ... Ai ngờ, kết quả đạt được ngoài sức mong đợi! Với sự giúp đỡ, đồng hành của các nhà hảo tâm, cùng với đóng góp của những con người luôn đứng sau âm thầm ủng hộ cho nhóm thì chỉ sau gần một ngày gây quỹ đã có đủ số tiền (12 triệu) và sau một tuần xây dựng, một nhà vệ sinh đã được hoàn thành, tuy không quá hoàn hảo nhưng phần nào cải thiện được chất lượng cuộc sống của gia đình di.

Hành trình san sẻ yêu thương với nhóm cứu thế tiếp diễn với hoạt động trao máy nghe kinh. Trong năm này, 57 chiếc máy nghe kinh do cô Chơn Hiền (nhà hảo tâm ở thành phố Hồ Chí Minh) tặng đã được nhóm mang đến cho những bệnh nhân cần đến, giúp họ có thêm niềm lạc quan trong những tháng ngày chống chọi với khổ đau, bệnh tật. Tặng máy đến tận tay các cô chú cùng lời an ủi, động viên, những cái ôm... giây phút ấy, niềm hạnh phúc khi được sẻ chia vỡ òa trong lòng các bạn tình nguyện viên. Chương trình cũng để lại nhiều kỉ niệm đối với chúng tôi khi được gặp và lắng nghe nhiều hoàn cảnh đầy cảm động. Có những câu chuyện về tình mẹ chan chứa nước mắt. “Bác 60 tuổi rồi con ạ, có còn tiếc nuôi chi nữa mô chỉ mong sao chống chọi với bệnh tật để nhìn con cái lớn khôn, dựng vợ gả chồng, công việc ổn định.” Lời tâm sự của một bệnh nhân khiến chúng tôi nhận ra tình mẹ vĩ đại biết nhường nào. Dù đau đớn, khổ sở chống chọi với căn bệnh quái ác, mẹ vẫn luôn nghĩ đến con, trăn trở vì con. Quả đúng như lời thơ đầy cảm động:

*Mẹ có nghĩa là bắt đầu.
Cho sự sống, tình yêu và hạnh phúc.
Chỉ một lần mẹ không ngăn con khóc.
Là khi mẹ không thể lau nữa mắt cho con.
Là khi mẹ không còn.
Hoa hồng đỏ từ đây hóa trắng.*

Hoạt động thiện nguyện của chúng tôi tiếp diễn vào mùa trung thu 2017. Chương trình “*Trung thu cho em*” được tổ chức vào rằm tháng 8 âm lịch 2017 ở trung tâm bảo trợ trẻ em phường Xuân Phú và bệnh viện Đại học Y dược. Hơn 100 suất quà cùng những chiếc đèn ông sao, các trò chơi, múa lân, văn nghệ đã được mang đến với các em nhỏ khuyết tật và các bệnh nhi ở bệnh viện. Sau chương trình, nhóm còn tích góp được số tiền ủng hộ để mua tặng giường sạp cho các em nhỏ ở trung tâm bảo trợ, giúp các em có được chỗ ngủ, sinh hoạt ấm áp hơn.

Tháng 10/2017, không khí của nhóm lại sôi nổi với hoạt động bán hoa gây quỹ. Suốt ba ngày đêm từ ngày 18 đến 20 tháng 10, các thành viên trong nhóm đã cùng đi chợ sớm, cắm và bán hoa nhân dịp ngày phụ nữ Việt Nam. Mặc thời tiết mưa lạnh, mọi người ai cũng háo hức, vui vẻ. Người cắm, người chạy đi chạy lại ship hoa, mua giấy gói, rồi thức đêm bán... Mỗi người mỗi việc, cùng nhau mang lại thành công cho chương trình với số lợi nhuận gần 4 triệu đồng, tất cả được góp vào quỹ phát cháo cho bệnh nhân.

Gần đây nhất là chương trình “*Áo ấm gạo thơm*”, quyên góp gạo và áo quần cũ giúp đỡ đồng bào khó khăn ở vùng cao A Lưới. Sau hơn hai tháng chuẩn bị, kêu gọi hỗ trợ, quyên góp, ngày 10/12, chiếc xe tải chất đầy gạo, quần áo và đoàn hơn 20 người đã vượt dốc đèo, từ thành phố lên vùng cao, đến từng nhà người dân, trao tặng những món quà ý nghĩa. Chuyến đi không ít vất vả nhưng để lại trong chúng tôi nhiều kỉ niệm đáng nhớ. Hình ảnh đi từng xóm trọ, quyên từng lon gạo một, nhớ mặt mấy đứa mới hiến máu về, hớn hờ “*nè, tau có 50 nghìn tiền hiến máu, cho tau góp vào mua gạo*”, rồi có đứa “*chủ trọ mới đòi nợ, mà thôi, góp tiền gạo thơm đã*”... Quả thật tình yêu thương đã khiến cho những người trẻ chúng tôi có thêm nhiều sức mạnh để làm nhiều điều có ích cho cộng đồng.

Tình yêu thương là một đóa hoa có thể mọc trên

bất cứ mảnh đất nào, tỏa ra những điều kỳ diệu không thể bị cái lạnh của mùa thu hay băng giá của mùa đông khuất phục, nở rộ và ngát hương quanh năm, ban phúc cho cả những người đem tặng nó đi và những người nhận nó. Cho đi là còn mãi!... Nhìn lại chặng đường đã qua trong năm 2017 với những hoạt động thiện nguyện ý nghĩa, chúng tôi thật sự cảm thấy hạnh phúc.

Bên cạnh đó, từ những hoạt động này, chúng tôi nhận ra nhiều điều ý nghĩa. Chúng tôi hiểu được giá trị của cuộc sống, thầm cảm ơn khi đã có cơ hội có mặt trên cuộc đời này để sống và cống hiến. Chúng tôi thấu được những đau khổ đến cùng cực của sự giày vò của bệnh tật, hiểu

được thế nào là hạnh phúc và khổ đau. Biết trân trọng cuộc đời, trân trọng những gì mình đang có. Và, chúng tôi biết yêu bản thân, gia đình hơn, hiểu được mình phải làm gì để báo đáp công ơn sinh thành, dưỡng dục của mẹ cha và tình yêu thương của mọi người xung quanh. Chúng tôi lạc quan và được tiếp thêm nhiều động lực để tiếp tục vững bước, hoàn thiện bản thân và hướng đến mục đích sống có nghĩa.

Hy vọng rằng, những dấu chân trên hành trình thiện nguyện mà chúng tôi đã cùng nhau đi qua sẽ để lại nhiều những thông điệp ý nghĩa, góp phần tô đẹp nên bức tranh cuộc sống. Và mong rằng những việc làm ý nghĩa này sẽ lan tỏa sâu rộng hơn nghĩa cử yêu thương, lòng nhân ái, bao dung của tất cả mọi người trong xã hội. Chắc chắn rằng, rồi mai đây, 20, 30 năm nữa, tất cả chúng tôi sẽ nhìn lại tuổi thanh xuân của mình và cùng nhau mỉm cười tự hào: *“chúng ta đã sống và cống hiến như thế!”*

Lê Thị Lệ - ĐHY Dược Huế

3. NGƯỜI ĐÀN BÀ VÀ ĐÔI HOA TAI

“Ước mơ được cấp sách tới trường ngày nào của cô sinh viên Đại học Cần Thơ nay đã được hiện thực hóa. Và rồi cũng chính em – cô phóng viên bé nhỏ lại sử dụng ngòi bút và nỗ lực của mình để góp sức lực của mình cho đồng bào quanh mình.

Đây là bài viết chia sẻ của 1 cựu sinh viên gửi về Quĩ, nhân chuyến công tác tại vùng lũ Long An những ngày cuối năm 2017 khi được tận mắt chứng kiến hoàn cảnh của người dân nơi đây. Câu chuyện cảm động gợi nhớ về hình ảnh của cô sinh phóng viên nhỏ bé và người bà của mình trước khi nhận học bổng Quĩ.

Câu chuyện nhẹ nhàng, đầy nhân văn và cảm động có lẽ sẽ giúp chúng ta cảm thấy thêm trân quý cuộc sống này với những bài học cho đi – nhận lại....”

Con lũ năm nay tá túc ở Long An lâu hơn mọi năm, đoàn làm phóng sự nhân đạo của chúng tôi phải đi chuyển vào nhà nhân vật bằng xuồng trong cái lạnh re rắc của gió bắc. Đến nhà chị trong lúc Tết đang đến cận kề, ngôi nhà nằm chênh vênh trên đồng nước lũ bao la của huyện Vĩnh Lợi tỉnh Long An, khi chúng tôi đến chị còn bập bõm cuốn cho xong tay lưới cuối cùng để gom cá cho kịp thương lái đến thu mua. Mớ cá linh béo ú giẫy đành đạch, dăm ba con cá lóc đồng no nóc, chừng 5 con cá mè dinh vảy bác lách lách và 10 ngón tay đen gầy trơ xương của

chị. Trong từng thước phim của chúng tôi, tất thảy đều óng ánh như nụ cười đơn đả của chị.

Trò chuyện với tôi, chị thiệt thà kể hết những hỷ nộ, ái ố trong đời. Từ khi chị còn con gái đến khi lấy chồng mọi thứ đều diễn ra vồn vện trên cái đồng nước Vĩnh Lợi này và từ nay cho đến hết đời có lẽ sẽ vẫn như thế. Trong mắt tôi chị là một người đàn bà đẹp. Dù là...Đôi mắt của chị hơi xéch, đôi môi nứt nẻ vì chẳng bao giờ được bôi son, đôi bàn tay gầy gầy xanh xanh lốm đốm những vết chai sần. Cuộc trò chuyện đến đoạn cao trào

khi chị cười trong nước mắt kể về đứa con gái học rất giỏi của mình, chị xem đó là một ân huệ duy nhất mà cuộc đời dành cho chị. Lúc chị đang say sưa kể về con gái, tôi xen vào lời kể và buộc chị gỡ đôi hoa tai vì chúng tôi đang ghi hình chương trình nhân đạo giúp đỡ người nghèo. Hoàn cảnh của chị được giới thiệu đến khán giả truyền hình là nghèo khó nhưng chị đeo hoa tai thì chưa đúng lắm. Chị nói với tôi rằng: *“Chị bám nó lại rồi, gỡ không được đâu em ơi, tại chị sợ chị tối ngày trảm mình dưới nước nó rút mất.”* Nhưng vì chất lượng chương trình, tôi đã cố gỡ đôi hoa tai ra khỏi tai chị, bỗng chiếc khoen gãy lia, mang tai chị rướm máu, mắt chị rướm lệ, tôi thấy xót xa...

Khi chia tay chị trở về, tôi có bao thư gửi chị để sửa đôi hoa tai nhưng chị quyết không nhận. Chị nói số vốn chúng tôi hỗ trợ là món quà ý nghĩa nhất dành cho chị rồi, chị vẫn cười một nụ cười đơn đả. Khi căn nhà chơi vui giữa đồng nước đã khuất xa, tôi mới nghe chị đồng nghiệp kể rằng đôi hoa tai đó là món quà của con gái chị mua tặng

nhân dịp nó nhận được học bổng. Ngày rời quê lên Cần Thơ học đại học, bé trích một phần học bổng mua đôi hoa tai tặng chị, để chị cảm thấy lúc nào con cũng ở cạnh bên.

Nhưng bây giờ tôi đã làm gãy đôi hoa tai đó! Đôi hoa tai khiến chị cảm thấy mình còn đẹp và nó làm chị còn nhớ mình là đàn bà. Đôi hoa tai đó có là gì so với 19 năm thân cò lặn lội nuôi con khi người đàn ông chị trao thân gửi phận đã dứt áo ra đi không hẹn ngày về. Những năm tháng ròng rã nuôi con, chị chưa bao giờ than thân trách phận. Ngày con nhận được học bổng chị vui mừng khôn xiết vì con chị có cơ hội thay đổi cuộc đời và thoát khỏi cảnh nghèo như chị. Và ngày chúng tôi tìm đến trao tiếp cho chị một cơ hội làm ăn đổi đời từ một số vốn hỗ trợ chăn nuôi. Thế nhưng từ khi tôi lạnh lùng gỡ đôi hoa tai của chị, vô tình khiến chị tổn thương. Chúng tôi vô tình áp đặt chị vào định kiến rằng nghèo là không được đẹp.

Từ câu chuyện của chị, tôi nhớ về mình của những ngày xưa. Nhà tôi nghèo lắm, quanh năm đi học chỉ có 2 bộ quần

áo đổi thay nhưng ngoại tôi đã cố giặt để lúc nào chúng cũng thơm và mới. Ngoại nói con gái nhất định phải gọn gàng. Ngày tôi tốt nghiệp cấp 3, ngoại lấy số tiền dành dụm từ việc bán trứng vịt lộn mua cho tôi đôi hoa tai. Ngoại nói con gái phải có đôi hoa tai, nếu không sẽ tủi lắm. Lúc đó tôi sung sướng ngắm mình trong gương và tôi cảm nhận rằng mình cũng đẹp! Ngày tôi thi đại học, vì không có tiền nên bà ngoại đã bán hết gà mẹ gà con nhưng nhất định không đụng tới đôi hoa tai của tôi. Rồi tin vui bất ngờ tôi được nhận xuất học bổng Thắp Sáng Niềm Tin. Khi tìm đến khảo sát hoàn cảnh cho đến khi trao tận tay tôi xuất học bổng ý nghĩa để tôi có cơ hội được tiếp tục đến trường, các anh chị chưa bao giờ xét xem bề ngoài tôi thế nào, cách tôi ăn mặc ra sao dù tôi có đeo hoa tai hay không anh chị cũng không bao giờ xét nét. Anh chị chỉ lắng nghe xem tôi và các bạn đã cố gắng thế nào trong những năm vượt khó nghèo đi học. Bằng ánh mắt thân thương anh chị trao cho tôi niềm tin và động viên hãy luôn cố gắng. Tôi còn nhớ lời hứa của mình trong thư gửi đến Quỹ học bổng rằng: *"Mong anh chị xem xét để em có cơ hội được tiếp tục đến trường và sau này thành công em nhất định sẽ giúp đỡ lại những hoàn cảnh khó khăn như em lúc này!"* Và hôm nay tôi trở thành một phóng viên truyền hình nối tiếp hành trình nhân đạo giúp

đỡ những người nghèo, trao cho họ cơ hội làm ăn thay đổi cuộc đời. Thế nhưng hôm nay tôi lại làm tổn thương nhân vật của mình..

Ngày phát sóng chương trình cũng đến, trong mắt khán giả chị hiện lên thật đẹp, người đàn bà khắc khổ nhưng nụ cười vẫn rạng rỡ trên môi. Tết năm nay chắc mẹ con chị sẽ vui hơn vì được đài truyền hình hỗ trợ vốn sửa nhà và mua bò chăn nuôi khi nước rút. Duy chỉ có những người chứng kiến hôm đó mới thấu hiểu, rằng sau nụ cười hạnh phúc đó là những giọt nước mắt ngấn dài vì đôi hoa tai bị gãy.

Tôi nhận ra rằng nhân vật của mình họ cần sự cảm thông và sẻ chia và đồng hành hơn là cho họ một số tiền rồi bắt họ phải diễn lại cuộc đời vốn đã quá cơ hàn của họ...

Đặng Phạm Thanh Vi
Cựu sinh viên Quỹ

4. THƯ VIẾT CHO MÌNH

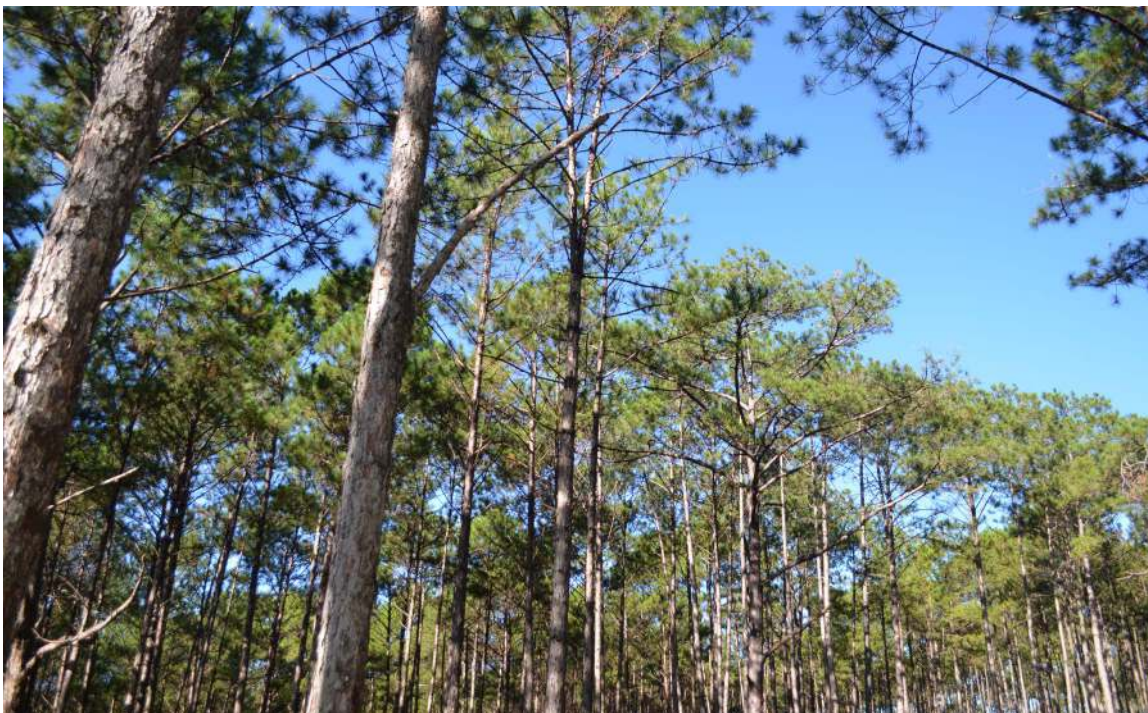
Gửi Phúc của tương lai,

Vào lúc đọc những dòng này, cậu đang ở đâu và đang làm gì thế? Mình là Phúc của năm 22 tuổi đây.

Mình viết những dòng này cho cậu vào những ngày cuối cùng của năm 2017, khi ngồi trong ngôi nhà giữa rừng thông, xung quanh là các vườn hoa nhà kính được thắp đèn tỏa ra thứ ánh sáng vàng ấm áp và nhìn lại một năm đã qua. Nhiệt độ ngoài trời bây giờ là khoảng 10 độ C. Chẳng mấy hôm nữa, mình sẽ rời nơi này đến một thành phố khác, chuyển từ bài học trồng cây sang bài học về trách nhiệm và biết đâu điều đó lại góp phần tạo nên cậu của bây giờ. Tạm dừng, vào thời khắc cuối năm này, mình muốn kể cho cậu nghe vài câu chuyện nhỏ.

Người ta nói rằng, cuộc đời là một trường học lớn. Việc học ở đây không đơn thuần là hoạt động khi chúng ta được sinh ra, học mẫu giáo, tiểu học, trung học hay đại học là xong. Từ lâu chúng mình đã biết mục đích mình đến Trái Đất này để học các bài học, hết bài học này đến rồi đến bài học khác, hết trải nghiệm này rồi đến trải nghiệm khác, phải không? Năm nay, mình đã học được rất nhiều bài học, nhưng mình sẽ kể một trong số đó thôi nhé.

Mình có một người bạn, giờ đang là một nhân viên công tác xã hội. Công việc hàng ngày của chị đã góp phần giúp đỡ trực tiếp hay gián tiếp cho rất nhiều người yếu thế, người có hoàn cảnh khó khăn đặc biệt. Nhưng chị vẫn nói với mình, rằng mỗi lúc đưa con đến lớp học nhạc, chị lại tiếc vì trước đây mình không học đàn bầu – thứ nhạc cụ mà chị cực kỳ yêu thích. Bởi vì, chị bận lắm, bận chồng con, bận gia đình, bận công việc, không có thời gian. Và ngày ngày, chị vẫn băn khoăn mãi về điều đó.

Ngày trước, mỗi lần nhìn thấy hình ảnh người nông dân trồng hoa trên TV, mình lại tò mò không biết cảm giác của họ như thế nào? Lúc đó, mình nghĩ rằng đó hẳn là công việc thú vị lắm, trồng và chăm sóc những bông hoa đẹp thế kia cơ mà. Rồi, mình thậm tự nói với bản thân là sau này mình sẽ vào Đà Lạt để trả lời cho câu hỏi ấy. Hồi lớp 9, văn bản mình thích nhất trong chương trình Ngữ Văn chính là Lặng lẽ Sa Pa và cuộc sống của anh thanh niên. Lúc ấy, mình ước gì được sống như anh ý. Sau đọc đến đoạn rần bò vào nhà ban đêm và nhận ra mình rất cần người thì thôi xong đẹp ngay suy nghĩ ấy đi.

Càng lớn lên, trải nghiệm nhiều, gặp nhiều người, nghe nhiều cuộc sống khác nhau, mình hiểu rõ sự khác nhau giữa thích và thực sự làm một điều gì đó để sống chết với nó. Việc đó đòi hỏi người ta cố gắng nhiều hơn, chấp nhận cả những điều mình không thích. Cũng như yêu một người, đi qua giai đoạn tán tỉnh, thả thính rồi sau đó là nói lời yêu hay xa xôi hơn là một đám cưới. Lúc đó, chúng ta phải chấp nhận con người nhau không chỉ là một bông hoa muốn hái, một cánh ong vo ve đẹp để mà là người yêu, người bạn đời với tất cả tốt, xấu của họ. Điều này đòi hỏi nhiều kiên nhẫn và cũng đáng để làm, đúng không? Rồi một ngày, mình phát hiện ra tiếp xúc với cây cối khiến mình vui là lạ. Thế nên, sau khi nghe tin một người bạn bằng tuổi mình ra đi đột ngột sau chuyến đi dài, mình cứ nghĩ mãi về điều đó và quyết định phải tìm câu trả lời cho câu hỏi kia, không thể canh cánh trong lòng mãi được. Cậu có biết, điều gì làm chúng ta khác nhau không? Đó là cái đầu, là tầm nhìn, là những thứ ta kiếm tìm trong cuộc sống. Nếu thứ chúng ta cần là tiền lương, là những điều phục vụ cho cuộc sống hôm nay, thì có thể tại giờ khắc này chúng ta đã nhận được rồi. Còn nếu thứ chúng ta kiếm tìm là tương lai thì tương lai ấy cần được lên kế hoạch, phải được trân trọng, phải làm cho chúng ta có niềm tin để sống một cách tích cực nhất, đúng đắn nhất cho ngày hôm nay.

Vậy là mình đã sống ở đây được gần 4 tháng rồi và còn vài ngày nữa mình sẽ rời đi. Mình lắng nghe những câu chuyện của người dân tộc Cill bản địa với những nét văn hóa rất đặc trưng như tục mẫu hệ, việc họ không có Tết nguyên đán rồi cả kiến trúc nhà gỗ vô cùng độc đáo. Mình quan sát bản thân trong những ngày tháng một mình thực sự, tự làm bạn với chính mình, điều mà cuộc sống thường ngày đôi khi mình quên mất. Và điều quan trọng, mình đã trả lời được câu hỏi ngày trước mình đặt ra, biết được cảm giác của một người làm vườn là như thế nào. Mình trồng rất nhiều hoa, quan sát, cùng chăm bón cho nó lớn lên và bây giờ rất nhiều trong số chúng đã ở đất nước Hàn Quốc xa xôi.

Năm 2017 lại là một năm với rất nhiều lần đầu tiên của mình: lần đầu tiên viết khóa luận với đề tài bị cho là trên trời nhưng vẫn ổn, bắt đầu một công việc với mức lương cao gấp mấy lần những năm trước rồi xin nghỉ, lần đầu tiên sống ở một hòn đảo 1 tháng, sống ở trong rừng vài tháng, đi tàu Nam – Bắc một mình, học với những người bạn ở thành phố khác... Với mình, sự xê dịch là quá trình trải nghiệm văn hóa và quá trình quan sát chính bản thân. Nếu cậu cứ mãi tìm kiếm câu trả lời thì có thể nó không bao giờ đến. Nhưng, nó sẽ đến vào lúc cậu chẳng bao giờ ngờ tới nhất. Tin mình đi. Và trong quá trình đó, mình mới hiểu một câu nói mà bạn đã gửi cho mình, là “Thất vọng, hay sự từ chối, hay thất bại cũng chính là một câu trả lời. Nhưng nếu bạn không hành động, không dám làm, thì câu hỏi “nếu như ...?” sẽ mãi cào cấu tâm trí bạn”.

Tóm lại là, cuộc sống này vốn chẳng biết trước được điều gì, cậu nhỉ? Có nhắm mắt hàng nghìn lần thì với suy nghĩ ấy mình cũng không tưởng tượng được cậu của bây giờ như thế nào. Nhưng, với mình, điều đó cũng không quan trọng nữa.

Cậu là ai cũng được, cậu đang làm gì cũng được, đang buồn hay đang vui cũng được. Nhưng, mình muốn chúng ta vẫn giữ những cam kết mà bản thân đặt ra, sống đúng với giá trị mà mình luôn theo đuổi: tri thức, tử tế, chân thành, đơn giản. Nếu cậu có khám phá được giá trị nào nữa thì hãy hỏi âm cho mình biết với nhé. Thêm nữa, đừng quên yêu thương chính bản thân mình nữa. Chú ý giữ gìn sức khỏe và nhớ rằng không ai có quyền làm đau chúng ta nếu chúng ta không cho phép điều đó.

Mình rất thích một bài viết của Xanhshop, đại ý như thế này: Sự trưởng thành của mỗi con người luôn do chính mình tự chiêm nghiệm, tự hiểu, rồi dần thành hình thành dạng, thành một mình biết suy nghĩ thấu đáo. Có những thứ mà chúng ta đã nghe người khác nói quá nhiều, mình nghĩ mình đã hiểu nhưng đến khi tự lập mới thật sự hiểu: trưởng thành là như thế nào. Mỗi chúng ta luôn phải can đảm bước đi trên con đường của chính mình, ra khỏi vùng an toàn của mình, không ai giúp được mình hết. Vậy nên, những bước chân đầu tiên chúng ta có thể sợ đôi chút, hỗn loạn đôi chút và cũng có thể va vấp vài thất bại nhỏ. Hoặc sẽ có lần tự hỏi, mình có đang làm đúng hay không? Đừng nản lòng, cậu nhé.

Dũng cảm để sống thật chưa bao giờ là dễ dàng cả. Hãy tin mình có thể làm được mọi thứ. Hãy tin vào chính mình. Mình là một mình khác biệt, và tuyệt vời nhất.

Cuộc sống có thể còn nhiều khó khăn, nhưng mình mong cậu đang sống một cuộc đời nhiều màu sắc như chúng ta vẫn mong ước. Và dù cậu có như thế nào, cậu hãy tin mình, rằng mình luôn ở đây để cổ vũ cậu.

Gửi đến cậu cùng rất nhiều cái ôm,
Yêu cậu.

Ngô Thị Phúc – Cựu SV ĐH Luật HN

5. MẸ ƠI, TẾT NÀY TA ĂN GÌ?

Mẹ ơi, tết này ta ăn gì?

Là câu hỏi mà từ tám bé tôi thường hỏi mẹ vào những ngày tết cận kề. Phải chăng những lúc đó, câu hỏi ấy là sự hồn nhiên của một đứa trẻ khi nó mong đến tết để được ăn ngon hơn những ngày bình thường. Hồn nhiên đến mức, tôi không nghĩ được chính câu hỏi của tôi sẽ làm mẹ mình phân tâm và trực trào nước mắt khi lúng túng tìm câu trả lời sao cho vừa ý tôi.

Bây giờ lớn lên, cô bé với câu hỏi ngây thơ ngày nào cứ bị ám ảnh trong tôi đến thế! Mười chín tuổi tôi đã là cô sinh viên đại học năm hai không còn thút thít như những ngày đầu ra thành phố nhập học nữa. Nhưng trong tôi, mỗi ngày trôi qua là mỗi ngày tôi vui mừng khôn xiết khi biết rằng: Tết đang đến gần hơn để tôi lại được thấy mẹ “tưng bừng sắm tết”. Cứ vào khoảng thời gian lớp tôi háo hức chờ lịch nghỉ tết từ nhà trường, khi những bản nhạc “Tết Sum Vầy” đã nổi lên trên các ngõ phố Hà Nội thì tôi lại bắt đầu trầm tư về quá khứ.

Tết trong tôi đơn giản là khi cả nhà tôi được ăn món thịt lợn và cá kho của mẹ nấu mà cả anh trai lẫn chị gái và tôi đều không ai có một đòi hỏi nào khác hơn. Nhớ ngày trước, một tháng mấy mẹ con tôi mới được ăn một bữa thịt. Tính ra cả năm trời, nhiều lắm tôi cũng chỉ được ăn mười ba giờ cơm có thịt. Chắc chỉ có những ai đặt vào vị trí của một đứa trẻ như tôi mới hiểu được cảm giác thèm thịt và muốn ăn đến cỡ nào. Vì thế, tết đến là cơ hội cho tôi được ăn thịt thỏa cơn thèm. Những năm qua như một quy luật của riêng tôi là luôn hỏi “Mẹ ơi, tết này ta ăn gì?” trước khi kết

thúc một năm cũ, kèm theo câu trả lời được tôi chờ đợi nhất từ mẹ là “*Ăn thịt lợn và cá kho con nhé!*” Câu trả lời quen thuộc đó đã cho tôi niềm sung sướng nhất. Đúng là cái tết của mẹ con tôi khác với tết mọi nhà. Chị em tôi chẳng đòi quần áo, giày dép mới, cũng chẳng chờ tết với những bao lì xì đỏ. Kí ức tết của mấy chị em tôi là được mặc những bộ quần áo lành hơn mà mẹ tôi chọn lấy trong mớ đồ chị em tôi có, tết là những mâm cơm có món thịt lợn và cá đốm mẹ tôi kho mặn. Liệu có ai đó sẽ cười khi nghĩ rằng, tết nhà tôi đơn giản quá không? Liệu có ai tin rằng nhà tôi, đó thực sự đã là một cái tết linh đình, sang trọng?

Ngay lúc này đây, tôi đang ngồi trong căn phòng trọ bé nhỏ, ánh đèn học của tôi chỉ phủ sáng được một vùng. Mở cuốn nhật kí, tôi vô tình đọc được những dòng của mình vào năm trước - hóng cái tết đầu tiên khi tôi tròn mười tám tuổi.

“Mẹ ơi, sắp đến tết rồi mẹ nhỉ? Nhà mình lại sắp được đoàn tụ! Năm nay, các chị chắc lại về muộn hơn con. Con thèm được nằm giữa được mẹ và chị ôm ngủ một giấc thật say, con thèm món thịt lợn và cá kho - “Sơn hào hải vị” của cả nhà mình rồi đấy mẹ ạ. Lòng con chọn rộn, con muốn ngày mai thức giấc con đã được ríu rít bên cả nhà mình.

Hôm nay con đã đi chợ sinh viên mua cho mẹ một cái áo ấm đẹp lắm mẹ ạ. Chắc mẹ sẽ lại hỏi con: Tiền đâu ra mà mua đúng không mẹ? Có lúc nào giờ này mẹ đang trông con về thủ thỉ với mẹ “Mẹ ơi, tết này ta ăn gì” không mẹ?

Viết đến đây con đã khóc khi đủ lớn để hiểu: Câu hỏi ngây ngô của con ngày nào là gánh nặng, là nỗ lực, cố gắng hết mình của mẹ để trả lời cho con một cái tết có thịt lợn và cá, với ý nghĩa “đủ đầy” theo cách mẹ con mình cảm nhận.”

Đọc lại những dòng tâm sự trong cuốn nhật kí, nhìn lại hiện tại cảm xúc của tôi lúc này không khác cảm xúc năm trước là bao. Tết đến nhà nhà háo hức, bạn bè xúng xính chuẩn bị về tết. Tôi cũng rạo rức không kém nhưng khác với năm trước, thời gian này tôi đã đi làm thêm nhiều hơn. Sáng đi học, trưa tranh thủ đi phát tờ rơi, chiều bán hàng giúp người ta, tối về tôi lại ngồi vào bàn học dặn mình kỳ này cố gắng được học bổng. Đó là tất cả những gì tôi cố gắng trước dự định tết này về đi chợ thay mẹ, sẽ không để mẹ phải bận tâm “Tết này ta ăn gì?” nữa. Vẫn còn đó món thịt lợn và cá kho ngày tết. Nhưng tôi đã hứa sẽ dành số tiền đi làm thêm để tự mua một ít đồ ăn khác mà các tết khác tôi thường ao ước nhà mình có. Và tôi cũng đã mua quà tết cho mẹ,

không phải là cái áo ấm như năm nào nữa mà là đôi dép mới thay cho đôi dép mẹ tôi đã đi bao nhiêu năm. Tôi không nhiều tiền để sắm tết cho cả nhà tôi như bao gia đình khác nhưng tôi đủ cố gắng để làm cho tết này mẹ con tôi có thêm một vài món ăn khác những tết trước.

Chuẩn bị tết của cả nhà tôi có thể thôi đấy. Tết này đại gia đình Thắp sáng Niềm Tin của tôi, các anh chị, các bạn và các em tôi nữa có được ăn ngon như mẹ con tôi không? Có còn đứa trẻ nào mong tết chỉ để được ăn thịt như tôi đã từng mong không? Có còn bạn sinh viên nào đang miệt mài làm việc để kiếm tiền mua thêm ít thịt và cá cho cả nhà mình vào dịp tết như tôi nữa hay không? Có còn ai trên khắp mọi miền tổ quốc này hỏi rằng “Mẹ ơi, tết này ta ăn gì?” như tôi từng hỏi mẹ tôi không?

Trần Thị Phượng - ĐHVH

**BẢN TIN CHUNG TAY THẮP SÁNG NIỀM TIN SỐ ĐẶC BIỆT NĂM 2017
BIÊN SOẠN VÀ THỰC HIỆN BỞI QUỸ HỌC BỔNG THẮP SÁNG NIỀM TIN**